

Warszawa, 1 września 1999r.

**PREZES
URZĘDU REGULACJI ENERGETYKI**

nr SU-811-1445-A/14/99/ZP/DPA

DECYZJA

Na podstawie art. 49 w związku z art. 30 ust.1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. Nr 54, poz. 348, Nr 158, poz. 1042; z 1998 r. Nr 94, poz. 594, Nr 106, poz. 668, Nr 162, poz. 1126) oraz w związku z art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 1980 r. Nr 9, poz. 26, Nr 27, poz. 111; z 1982 r. Nr 7, poz. 55, Nr 45 poz. 289; z 1983 r. Nr 41, poz. 185; z 1984 r. Nr 34, poz. 183; z 1986 r. Nr 47, poz. 228; z 1987 r. Nr 21, poz.123, Nr 33, poz. 186; z 1989 r. Nr 20, poz. 107; z 1990 r. Nr 34, poz. 201; z 1991 r. Nr 100, poz. 442, Nr 119, poz. 513; z 1994 r. Nr 122, poz. 593; z 1995 r. Nr 1, poz. 1, Nr 74, poz. 368; z 1996 r. Nr 43, poz. 189, Nr 106, poz. 496; z 1997 r. Nr 75, poz. 471, Nr 102, poz. 643, Nr 137, poz. 926, Nr 141, poz. 944; z 1998 r. Nr 162, poz. 1126)

po rozpatrzeniu

wniosku Zakładu Usług Technicznych Spółka z o.o. z siedzibą w Zagórzcu z dnia 24 marca 1999 r. o zwolnienie z obowiązku przedłożenia do zatwierdzenia taryfy dla energii elektrycznej i wyrażenie zgody na stosowanie „Taryfy dla energii elektrycznej Rzeszowskiego Zakładu Energetycznego S.A.”

postanawiam

nie zwalniać Zakładu Usług Technicznych Spółka z o.o. z obowiązku przedłożenia taryfy dla energii elektrycznej do zatwierdzenia przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Uzasadnienie

W dniu 26 marca 1999 r. na wniosek Zakładu Usług Technicznych Spółka z o.o., zwanego dalej „Wnioskodawcą”, zostało wszczęte postępowanie administracyjne w sprawie zwolnienia z obowiązku przedkładania taryfy do zatwierdzenia i wyrażenia zgody na stosowanie „Taryfy dla energii elektrycznej Rzeszowskiego Zakładu Energetycznego S.A.”.

W toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego ustalono następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca posiada koncesje z dnia 30 grudnia 1998 r.: nr PEE/99/1445/U/OT3/98/RW – na przesyłanie i dystrybucję energii elektrycznej oraz nr OEE/100/1445/U/OT3/98/RW – na obrót energią elektryczną. Stosownie do udzielonych koncesji oraz wyjaśnień złożonych przez Wnioskodawcę jego obszar działania ograniczony jest do terenu miasta Zagórz w rejonie ulic Bieszczadzkiej i Fabrycznej.

Na ww. obszarze oprócz Wnioskodawcy, dostarczającego energię elektryczną za pomocą własnych sieci do 8 odbiorców należących do grupy przyłączeniowej IV oraz 10 odbiorców należących do grupy przyłączeniowej V, usługi świadczy również Rzeszowski Zakład Energetyczny S.A., do sieci którego przyłączonych jest ok. 250 odbiorców.

W okresie od 1 stycznia 1999 r. do 30 maja 1999 r. Wnioskodawca sprzedał 151,2 MWh energii elektrycznej odbiorcom z grupy taryfowej C22 oraz 12,7 MWh odbiorcom z grup C11 i C12, natomiast sprzedaż tym grupom w roku 1997 wyniosła 2127 MWh.

Dostawcą energii elektrycznej dla Wnioskodawcy jest Rzeszowski Zakład Energetyczny S.A.

W sprawie niniejszej zważono, co następuje:

Artykuł 49 ustawy – *Prawo energetyczne* stanowi, że Prezes URE może zwolnić przedsiębiorstwo energetyczne z obowiązku przedkładania taryf do zatwierdzenia, jeżeli stwierdzi, że działa ono na rynku konkurencyjnym, albo cofnąć udzielone zwolnienie w przypadku ustania warunków uzasadniających zwolnienie.

Jednakże powyższy przepis nie określa kryteriów rynku konkurencyjnego. Zaistniała więc konieczność określenia rynku, na którym działa Wnioskodawca oraz stwierdzenia czy jest to rynek konkurencyjny. Uznano, że rynek konkurencyjny jest to taki rodzaj rynku, gdzie w wyniku wolnej gry podaży i popytu zostaje wyznaczona cena transakcji, gdzie odbiorca ma prawo swobodnego wyboru dostawcy oraz jego zmiany bez ponoszenia znaczących kosztów, a także decydowania o wielkości swoich zakupów.

W związku z tym rynek usług, realizowanych na podstawie koncesji na przesyłanie i dystrybucję nie jest rynkiem konkurencyjnym, przeciwnie stanowi on z reguły obszar naturalnego (sieciowego) monopolu.

Po dokonaniu analizy materiałów zgromadzonych w niniejszej sprawie stwierdzono, że rynek stanowią Wnioskodawca i Rzeszowski Zakład Energetyczny S.A. – po stronie dostawców oraz odbiorcy energii elektrycznej na napięciu 0,4 kV zlokalizowani na terenie miasta Zagórz w rejonie ulic Bieszczadzkiej i Fabrycznej – po stronie nabywców.

Mimo istnienia dwóch dostawców nie można powyższego rynku uznać za konkurencyjny, gdyż:

1. Na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy – *Prawo energetyczne* przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem i dystrybucją energii elektrycznej może odmówić zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, w przypadku gdy istnieją ekonomiczne lub techniczne ograniczenia dostarczania energii. Należy zatem rozważyć sytuację, gdy wszyscy odbiorcy korzystający z usług Wnioskodawcy pragnęliby zmienić dostawcę. W takim przypadku mogłoby zostać ograniczone ich prawo do swobodnego wyboru dostawcy ze względu na ograniczenia techniczne.
2. Wysokość kosztów przyłączenia do sieci Rzeszowskiego Zakładu Energetycznego S.A. może być znaczącym powodem ograniczenia swobody wyboru dostawcy przez odbiorcę.

Ponadto przepisy zawarte w artykułach 45 i 47 ustawy – *Prawo energetyczne* oraz Rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 3 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie energią elektryczną, w tym rozliczeń z indywidualnymi odbiorcami w lokalach (Dz. U. Nr 153, poz. 1002) zobowiązują przedsiębiorstwa energetyczne do przedkładania do zatwierdzenia własnych

taryf wraz z kalkulacją kosztów prowadzonej działalności. Niemożliwe jest więc uznanie tej samej taryfy za obowiązującą w kilku podmiotach.

W związku z powyższym nie znajduję uzasadnienia do uznania rynku na którym działa Zakład Usług Technicznych Spółka z o.o. za rynek konkurencyjny, jak również wyrażenia zgody na stosowanie taryfy Rzeszowskiego Zakładu Energetycznego S.A., a zatem do zwolnienia przedsiębiorstwa z obowiązku przedkładania taryfy do zatwierdzenia.

Stąd, orzeka się jak w sentencji

Pouczenie

Od niniejszej decyzji stronie przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – sądu antymonopolowego – za moim pośrednictwem, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia (art. 30 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, w związku z art. 129 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego oraz art. 479²⁸ i art. 479²⁹ Kodeksu postępowania cywilnego oraz w związku z art. 4 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych – Dz. U. Nr 160, poz. 1064).

Prezes
Urzędu Regulacji Energetyki

dr Leszek Juchniewicz

Warszawa, 21 września 1999 r.

**PREZES
URZĘDU REGULACJI ENERGETYKI**

nr SU-811-9037-A/19/99/ZP/DPA

DECYZJA

Na podstawie art. 49 w związku z art. 30 ust.1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. Nr 54, poz. 348, Nr 158, poz. 1042; z 1998 r. Nr 94, poz. 594, Nr 106, poz. 668, Nr 162, poz. 1126) oraz w związku z art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 1980 r. Nr 9, poz. 26, Nr 27, poz. 111; z 1982 r. Nr 7, poz. 55, Nr 45 poz. 289; z 1983 r. Nr 41, poz. 185; z 1984 r. Nr 34, poz. 183; z 1986 r. Nr 47, poz. 228; z 1987 r. Nr 21, poz.123, Nr 33, poz. 186; z 1989 r. Nr 20, poz. 107; z 1990 r. Nr 34, poz. 201; z 1991 r. Nr 100, poz. 442, Nr 119, poz. 513; z 1994 r. Nr 122, poz. 593; z 1995 r. Nr 1, poz. 1, Nr 74, poz. 368; z 1996 r. Nr 43, poz. 189, Nr 106, poz. 496; z 1997 r. Nr 75, poz. 471, Nr 102, poz. 643, Nr 137, poz. 926, Nr 141, poz. 944; z 1998 r. Nr 162, poz. 1126)

po rozpatrzeniu

wniosku Enron Poland Sp. z o.o. z dnia 19 lipca 1999 r. o zwolnienie z obowiązku przedłożenia do zatwierdzenia taryfy dla energii elektrycznej

postanawiam

nie zwalniać Enron Poland Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie z obowiązku przedłożenia taryfy dla energii elektrycznej do zatwierdzenia przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Uzasadnienie

W dniu 23 lipca 1999 r. na wniosek Enron Poland Sp. z o.o., zwanego dalej „Wnioskodawcą”, zostało wszczęte postępowanie administracyjne w sprawie zwolnienia z obowiązku przedkładania taryfy do zatwierdzenia.

W toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego ustalono następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca posiada koncesję z dnia 9 kwietnia 1999 r.: nr OEE/142/9037/W/1/2/99/AS – na obrót energią elektryczną. Stosownie do udzielonej koncesji obszarem działania Wnioskodawcy jest terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Wnioskodawca nie rozpoczął prowadzenia działalności polegającej na obrocie energią elektryczną.

W sprawie niniejszej zważono, co następuje:

Artykuł 49 ustawy – *Prawo energetyczne* stanowi, że Prezes URE może zwolnić przedsiębiorstwo energetyczne z obowiązku przedkładania taryf do zatwierdzenia, jeżeli stwierdzi, że działa ono na rynku konkurencyjnym, albo cofnąć udzielone zwolnienie w przypadku ustania warunków uzasadniających zwolnienie.

Jednakże powyższy przepis nie określa kryteriów rynku konkurencyjnego. Zaistniała więc konieczność określenia rynku, na którym działa Wnioskodawca oraz stwierdzenia czy jest to rynek konkurencyjny. Uznano, że rynek konkurencyjny jest to taki rodzaj rynku, gdzie w wyniku wolnej gry podaży i popytu zostaje wyznaczona cena transakcji, gdzie odbiorca ma prawo swobodnego wyboru dostawcy oraz jego zmiany bez ponoszenia znaczących kosztów, a także decydowania o wielkości swoich zakupów, gdzie każdy z podmiotów funkcjonuje w otoczeniu jednakowych warunków zewnętrznych. Ponadto zawierane na nim transakcje poddane są regulacjom prawnym

lub zwyczajowym, a informacja na temat cen oferowanych dóbr jest powszechnie dostępna.

W chwili obecnej nie można stwierdzić, że rynek energii elektrycznej w Polsce jest rynkiem konkurencyjnym, gdyż nie określone zostały jeszcze wyraźne zasady funkcjonowania tego rynku oraz metody zawierania i realizacji transakcji. W szczególności dotyczy to braku precyzyjnych kryteriów uznawania zawartych kontraktów na dostawę energii elektrycznej za możliwe do wykonania ze względu na warunki techniczne, między innymi brak instrukcji eksploatacji sieci rozdzielczych. Nie istnieje również mechanizm umożliwiający przekazywanie informacji o obowiązującej cenie, która stanowiłaby wyznacznik dla zawieranych umów, co jest jedną z zasad rynku konkurencyjnego, szczególnie ważną w przypadku rynku rozwijającego się, na którym istnieje wielu niedoświadczonych nabywców. Taryfy obowiązujące w spółkach dystrybucyjnych nie mogą być takim wyznacznikiem, gdyż są one jedynie górnym ograniczeniem poziomu cen więc warunki określone w konkretnych umowach mogą być od nich znacząco niższe.

Ponadto, wprowadzone w Rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 3 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie energią elektryczną, w tym rozliczeń z indywidualnymi odbiorcami w lokalach (Dz. U. Nr 153, poz. 1002) ograniczenie wzrostu cen energii elektrycznej uniemożliwiło dopasowanie cen energii elektrycznej w podziale na przesył i obrót do faktycznych źródeł powstawania kosztów. Z tego powodu spółki dystrybucyjne stawiane są w gorszej pozycji w porównaniu do spółek obrotu. A więc nie jest zapewniona równość warunków funkcjonowania podmiotów, co jest kolejnym kryterium rynku konkurencyjnego.

W związku z powyższym nie znajduję uzasadnienia do uznania rynku na którym działa Enron Poland Sp. z o.o. za rynek konkurencyjny, a zatem do zwolnienia przedsiębiorstwa z obowiązku przedkładania taryfy do zatwierdzenia.

Stąd, orzeka się jak w sentencji.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji stronie przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – sądu antymonopolowego – za moim pośrednictwem, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia (art. 30 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, w związku z art. 129 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego oraz art. 479²⁸ i art. 479²⁹ Kodeksu postępowania cywilnego oraz w związku z art. 4 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych – Dz. U. Nr 160, poz. 1064).

Prezes
Urzędu Regulacji Energetyki

dr Leszek Juchniewicz